ΑΡΙΘ 355 —Β. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, (22)4 ΙΟΥΛΙΟΥ 1862. ΕΤΟΣ Ζ'.

Συνδρομή ετησία ἐν Αὐστρίᾳ φιορ. 16· ἐν Ἑλλάδι, Ἰονίοις Νήσοις, Τουρκίᾳ, Αἰγύπτῳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, 40 φράγκα· ἐν ταῖς Παραδουνοῖς. Ἡγεμονίαις 50 σβάνσικα. — Τιμὴ καταχωρίσεων, σολίδια αὐστρ. 30 δ' ἕκαστον στίχον ἐκ 40 στοιχείων.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται. Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἡμέρας μὴ ἀπηλλαγμέναι τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους εἶσιν ἀπαράδεκτοι.

Ἀπασαι αἱ νέαι ἢ ἀνανεούμεναι συνδρομαὶ ὀφείλουν νὰ λήγωσι τὴν 30 Ἰουνίου ἢ 31 Δεκεμβρίου (ἔ. ν.)

Κατευθυντέον, εἰς Βιέννην μὲν, **A la Redaction du journal grec "Ἡμέρα ,,** (Landstrasse Reisnerhof Nr. 481 à Vienne.)

ΗΜΕΡΑ

Ἐπιστατοῦσι δὲ καὶ ἄλλαχόσε, οἱ ΚΚ. Δ. Ἀτουδέτης ἐν Κωνσταντινουπόλει· Χ. Μιχαὴλ Δημητρίου ἐν Βουκορεστίῳ· Δ. Δημόσουλος ἐν Ἰασίῳ· Κ. Θεολόγης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· Ι. Πάρσαλης ἐν Καΐρῳ· Ι. Δ. Παραμυθιώτης ἐν Κερκύρᾳ· Φ. Σαρλιας ἐν Σμύρνῃ· Χ. Ν. Φιλαδελφεὺς καὶ Ἐμ. Γεωργίου ἐν Ἀθήναις· Ν. Νικολιάδης ἐν Ἄζόφῳ· Α. Σ. Ἀγαπητὸς ἐν Πάτραις· Κ. Δαρζηλοβίτης ἐν Θεσσαλονίκῃ· Π. Μιχαηλίδης ἐν Ἀβράλᾳ· Γ. Δημόπουλος ἐν Γαλαΐζῳ· Κ. Μεγακλῆς ἐν Ἀδριανουπόλει· Ἰω. Φωκᾶς ἐν Κεφαλληνίᾳ· Μ. Σκουρτάλης ἐν Μιτυλήνῃ· Α. Σάλτας ἐν Κυδωνίαις· Δ. Ἀγγελίδης ἐν Φιλιππουπόλει· Δ. Δοΐζος ἐν Κύπρῳ· Μ. Σκρινὴς ἐν Βηρυτῷ· Κ. Ν. Σιμωνίδης ἐν Κραΐσβα· Χριστόφ. Μιχαὴλ ἐν Καλαφατίῳ· **Michele Leeb alla Tipografia del Lloyd ἐν Τεργέστῃ.**

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Οἱ ἀπὸ 1ης ΙΟΥΛΙΟΥ καταγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ λαμβάνουσι δωρεὰν τὸ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐκδοθὲν μέρος τῶν **ΑΘΛΙΩΝ**.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Τὸ σερβικὸν ζήτημα θὰ λυθῇ ὑπὸ εὐρωπαϊκοῦ συνεδρίου ἐν Κωνσταντινουπόλει· ἀβάσανα περὶ τῶν προθέσεων τῶν δυνάμεων. — Τί θέλει ἡ Γαλλία εἰς Μεξικόν· ἀγόρευσις τοῦ Κ. Βιλλώλτου. — Καὶ πάλιν ἡ ἀντιπολίτευσις ἠτήθη ἐν τῷ ἰταλικῷ κοινοβουλίῳ. — Πολιτικαὶ ἐπιδείξεις ἐν Ῥώμῃ. — Τελευταῖαι εἰδήσεις.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Βιέννῃ, (21)3 Ἰουλίου.

Ἀφοῦ ἅπαξ τὸ σερβικὸν ζήτημα εἰσῆλθεν εἰς τὴν διπλωματικὴν ὁδὸν, δὲν πρέπει πλέον νὰ περιμένωμεν καθ' ἑκάστην καὶ νέον τι ἐκ τῆς σλαβικῆς ἐκείνης χώρας. Ἡ θέσις τῶν πραγμάτων θὰ διατηρηθῇ ἐπὶ πολύ, ὡς ἔχει σήμερον, μέχρις οὗ δόξῃ εἰς τὰς δυνάμεις νὰ κανονίσωσιν ὁριστικῶς τὴν τύχην τοῦ ὑπὸ τὸν ἡγεμόνα Μιχαὴλ κράτους. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ἡ μὲν Σερβία δὲν θὰ ἀποθέσῃ τὰ ὅπλα καὶ θὰ πολιορκῇ σωπηλῶς τὸ φρούριον τοῦ Βελιγραδίου, ἰσχυροποιοῦσα διὰ τῶν πολεμικῶν τούτων ἐπιδείξεων τὰς αἰτήσεις της, ἡ δὲ Τουρκία θὰ ἀποστέλλῃ στρατεύματα πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν συνόρων καὶ καταστολὴν ἐνδεχομένης τινὸς ἐπαναστάσεως τῆς Βοσνίας. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἤρξαντο αἱ διαπραγματεύσεις, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι τὰ πράγματα θὰ βαδίσωσι τὴν ὁδὸν ἥτις ἐχαράχθη καὶ κατὰ τὰ προηγούμενα ὁμοίας φύσεως ζητήματα, οἷον τὸ συριακὸν καὶ τὸ τῶν Παραδουναβίων Ἡγεμονειῶν. Θὰ ἐπαναληφθῶσι καὶ πάλιν αἱ αὐταὶ βραδύτητες, αἱ αὐταὶ μηχανορραφίαι, καὶ τὸ δημόσιον θὰ ἀποπλανᾶται ἐν τῷ λαβυρίνθῳ τῶν ἀντιφάσεων καὶ τῶν ψευδολογιῶν, μέχρις οὗ διαλυθῶσι τὰ νέφη καὶ ἀνατείλῃ πιθανῶς ἡ ἀνεξαρτησία νέου χριστιανικοῦ κράτους.

Σήμερον οὔτε κἂν πρὸς τὸ Βελιγράδιον πρέπει νὰ στρέψωμεν τὰ βλέμματα ἡμῶν, διότι τὸ ζήτημα θὰ λυθῇ ἐν ἑτέρᾳ πόλει. Ὁ ἐπίτροπος τῆς Πύλης ἀπεστάλη ἁπλῶς καὶ μόνον, ὅπως καταπαύσῃ τὰς ἐχθροπραξίας καὶ ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις· οὐδεμίαν δ' ἔχει πληρεξουσιότητα νὰ δεχθῇ ἢ ν' ἀπορρίψῃ τὰς αἰτήσεις τῶν Σέρβων. Ἐν παρέργῳ δ' εἰρήσθω ὅτι, καθ' ἃ λέγεται, ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱ Τοῦρκοι προεκάλεσαν τὴν ῥῆξιν καὶ ὅτι τοῦτο ἀνεκοίνωσε πρὸς τὴν Πύλην, ἥτις ὅμως, ὡς καταφαίνεται ἐκ τοῦ παρακατιὸν δημοσευομένου ἐγγράφου της, δὲν ἔκρινεν ὁμοίως περὶ τοῦ πράγματος. Ἡ φήμη ὅτι ἡ μεταξὺ Σερβίας καὶ Τουρκίας διαφορὰ μέλλει νὰ δικασθῇ ἐν Εὐρωπαϊκῷ συνεδρίῳ σήμερον θεωρεῖται βεβαιοτάτη. Ἐν Κωνσταντινουπόλει θὰ ἀποφασισθῇ ἂν οἱ Σέρβοι ἔχουσιν ὀλιγώτερα δικαιώματα τῶν Ῥωμούνων καὶ ἂν εἰς μάτην ἔῤῥευσεν ἀθῶον αἷμα χριστιανικόν. Αἴνιγμα εἶναι ποῖα σχέδια κυοφοροῦσιν αἱ δυνάμεις τῆς Εὐρώπης· ἀλλὰ πανταχόθεν ἀκούομεν ὅτι ἡ πλειοψηφία τοὐλάχιστον ἀπεράνθη ὅτι εἶναι ἀδύνατον τοῦ λοιποῦ νὰ συζήσωσι Σέρβοι καὶ Ὀθωμανοί, καὶ ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ γενήσεται ἡ ἔναρξις τῶν διαπραγματεύσεων.

Ἀγνοοῦμεν πῶς ὁ εὐρωπαϊκὸς Ἄρειος Πάγος θὰ δυνηθῇ νὰ συμβιβάσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Σερβίας μὲ τὰ κυριαρχικὰ τῆς Πύλης δικαιώματα, καὶ ἂν, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐγκρίνῃ τὴν ἔξοδον τῶν Τούρκων ἐκ τῶν φρουρίων, θὰ εὕρῃ ἕτερόν τι μέσον, ὅπως διατηρήσῃ τὴν σκιὰν τῆς ξένης κυριαρχίας ἐν τῇ σλαβικῇ ἡγεμονείᾳ. Περὶ πάντων τούτων, ὡς καὶ ἐν γένει περὶ τῶν διαθέσεων τῶν δυνάμεων, μυρίαι ἀντιφατικαὶ φῆμαι διατρέχουσιν ἐν Εὐρώπῃ. Ἀρκούμεθα μόνον νὰ ἀντιπαραβάλωμεν ἐνταῦθα τοὺς λόγους δύο ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ἐφημερίδων, ὧν ἡ μὲν ἀρύεται τὰς πληροφορίας της ἐκ κυβερνητικῶν πηγῶν, ἡ δὲ ἔχει ὑπόληψιν παγκόσμιον ὡς σπανίως ἀπατωμένη εἰς τὰς κρίσεις της. Ἰδοὺ τὶ γράφει ἡ Ἐφημερὶς τοῦ Δουνάβεως· «Ἔχομεν λόγους νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ ἀξίωσις τῶν Σέρβων τοῦ νὰ ἐκκενώσωσιν οἱ Τοῦρκοι τὸ φρούριον τοῦ Βελιγραδίου, ὡς καὶ πάσας τὰς ὀχυρὰς θέσεις τοῦ τόπου, δὲν θὰ ὑποστηριχθῇ ὑπ' οὐδεμιᾶς τῶν μεγάλων δυνάμεων. Τοὐναντίον, φαίνεται βέβαιον ὅτι πᾶσαι αἱ μεγάλαι δυνάμεις θέλουσιν ἐκ συμφώνου νὰ μὴ στερηθῇ ἡ Πύλη τοῦ δικαιώματος ὅπερ κέκτηται δυνάμει τῶν συνθηκῶν τοῦ νὰ διατηρῇ φρουρὰν ἐν Σερβίᾳ.»

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἃς διεξέλθῃ ὁ ἀναγνώστης τοὺς ἑπομένους λόγους τῆς Βελγικῆς Ἀνεξαρτησίας·

"Τὸ συνέδριον ὅπερ μέλλει νὰ συγκροτηθῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν εἰρήνην εἰς τὰς μεταξὺ Σερβίας καὶ Τουρκίας σχέσεις, θὰ ἐνασχοληθῇ συγχρόνως καὶ περὶ τῶν πραγμάτων τοῦ Μαυροβουνίου. Πιστεύεται ὅτι ἡ μὲν Ῥωσσία καὶ Γαλλία θὰ ὑποστηρίξωσι τὰς ἀπαιτήσεις τῶν σλαβικῶν λαῶν, ἡ δὲ Αὐστρία καὶ Ἀγγλία τὰ δικαιώματα τῆς Τουρκίας. Ἐν τούτοις, κατὰ τοὺς λόγους ἑνὸς τῶν ἐκ Παρισίων ἀνταποκριτῶν μας, ὁ κόμης Ῥέχβεργ ἐν μιᾷ τῶν τελευταίων διακοινώσεών του περὶ τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων, καίτοι θέλων νὰ διατηρήσῃ ἀνέπαφον τὴν ἐπὶ τῆς Σερβίας καὶ τοῦ Μαυροβουνίου κυριαρχίαν τῆς Πύλης, δὲν ἐδείκνυετο λίαν συμβιβαστικὸς ὡς πρὸς τὰ μερικώτερα ζητήματα, οἷον, τὸ περὶ τῆς κατεδαφίσεως τῶν ὑπὸ τῶν Τούρκων κατεχομένων φρουρίων τῆς Σερβίας καὶ τὸ περὶ τῆς εἰς τοὺς Μαυροβουνιώτας παραχωρήσεως λιμένος τινὸς ἐν τῇ Ἀδριατικῇ. ,,

Ἐπειδὴ ἅπαξ εἰσήλθομεν εἰς τὸ στάδιον τῶν ὑποθέσεων, δὲν εἶναι ἴσως περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι, κατ' ἄλλας φήμας, ἡ Αὐστρία ὑπέδειξεν εἰς τὸ μυστικοσυμβούλιον τοῦ Κεραμεικοῦ ὅτι δύναται νὰ συμμερισθῇ καὶ αὐτὴ τὴν πολιτικὴν τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ῥωσσίας, ἐὰν ἡ τελευταία αὕτη δύναμις στέρξῃ νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὸ Ἰταλικὸν βασίλειον.

Ἐκ τῆς γαλλικῆς βουλῆς ἐξεχύθη φῶς τι ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ μεξικανικοῦ ζητήματος, μὴ διασκεδάσαν μὲν ὁλοτελῶς τὰς ὑποψίας τῶν φιλελευθέρων ὀργάνων τῆς δημοσιότητος, ἀλλὰ σαφηνίσαν ὁπωσδήποτε τῶν πραγμάτων τὴν θέσιν. Τὸ πῦρ ἤρξατο, κατὰ τὸ εἰωθὸς, ἀπὸ τῆς ἕδρας ἔνθα κάθηνται οἱ ὀλίγοι δημοκράται βουλευταὶ· διερμηνεὺς δὲ τῶν ἀνησυχιῶν τοῦ κόμματος ἐγένετο κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ὁ περιώνυμος δικηγόρος Κ. Ἰούλιος Φάβρος. Ὁ εὔγλωττος ῥήτωρ ἐλάλησε περὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Μεξικοῦ ὡς περὶ μεγάλου λάθους πολιτικοῦ, κατακρίνας τὴν διαγωγὴν τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ὡς ἀσύνετον καὶ ἄδικον. Ἀπεδοκίμασε τὴν προστασίαν ἣν παρέσχεν εἰς τὸν στρατηγὸν Ἀλμόντην ἡ γαλλικὴ σημαία ὡς ἀντιβαίνουσαν εἰς τὸ δίκαιον τῶν ἐθνῶν, καὶ τὰς μεγάλας χρηματικὰς ἀποζημιώσεις, ἃς ζητεῖ ἡ Γαλλία παρὰ τοῦ Μεξικοῦ. Τὸ κατ' αὐτὸν, ἕνα καὶ μόνον τρόπον βλέπει πρὸς ἔντιμον λύσιν τοῦ ζητήματος· τὴν συνθηκολογίαν. Ἐπὶ τίνι λόγῳ, ἐρωτᾷ, θὰ γίνῃ ὁ πόλεμος, ἀφοῦ πασιφανῶς ἀπεδείχθη ὅτι ἡ Γαλλία ἠπατήθη καὶ ὅτι ἡ κυβέρνησις τοῦ Ζουαρὲς δὲν εἶναι ὅσον ἐπιστεύετο ἀνίσχυρος. Ἐὰν ἡ Γαλλία ἐπιμείνῃ, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Μεξικόν. Ἀλλ' ἡ νίκη αὕτη εἶναι τὸ ὀλεθριώτερον τῶν ἐνδεχομένων, καθότι μετ' αὐτῆς θὰ συνδεθῇ μεγάλη εὐθύνη. Ἡ κυβέρνησις ἡ μέλλουσα νὰ ἀνδρωθῇ θὰ ἔχῃ ἀνάγκην ὑποστηρίξεως, καὶ πρὸς τοῦτο θὰ χρειασθῶσιν ἑκατομμύρια φράγκων καὶ χιλιάδες ἀνδρῶν.

Ὁ ἄνευ χαρτοφυλακίου ὑπουργὸς Κ. Βιλλώλτος ἀνέλαβε νὰ ἐξηγήσῃ καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεως. Ἀρξάμενος, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, ἀπὸ τοῦ ὠοῦ, ἠγωνίσθη νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ πόλεμος κατέστη ἀναπόφευκτος, καὶ ὅτι, ἀντὶ νὰ εἶναι τὸ μέσον πρὸς ἐκτέλεσιν προμελετημένου τινὸς σχεδίου, εἶναι ἀπ' ἐναντίας ὁ ἀναγκαῖος καρπὸς μακρᾶς σειρᾶς βιαιοπραγιῶν καὶ ὕβρεων, ἃς ὑπέστη ἡ Γαλλία παρὰ τοῦ Μεξικοῦ. Διεξελθὼν ὅλας τὰς φάσεις δι' ὧν διῆλθεν ἀλλεπαλλήλως τὸ ζήτημα, ἐξιστόρησεν ἰδίως διὰ μακρῶν τὰ κατὰ τὴν διάῤῥηξιν τῆς τριπλῆς συμμαχίας, δυκαιολογήσας μὲν κατά τι τὴν ἀποχώρησιν τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων, ἀλλὰ σκώψας πλαγίως τὸν ἱσπανὸν ἀρχιστράτηγον Πρίμ, ὃς χαρισθέντα εἰς τοὺς μεξικανοὺς ὑπουργοὺς, μεθ' ὧν συνδέεται διὰ δεσμῶν συγγενικῶν. Ὁ Αὐτοκράτωρ, εἶπεν, ἠκούρασε τὴν συνθήκην τοῦ Σολεδάδ, ὡς καθαπτομένην τῆς τιμῆς τῆς Γαλλίας· ἀλλ' ἐκ τοῦ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (*)

Διήγημα Βίκτορος Οὔγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Γ'. — ΕΝ ΕΤΕΙ 1817.

Ζ'.

Σοφία Θολομῆ.

Ἐν τούτοις, τινὲς μὲν ἔμελπον, ἄλλοι δὲ συνωμίλουν δυνατά, ὅλοι δὲ συγχρόνως, καὶ ἐγίνετο μέγας θόρυβος. Ἐχρειάσθη ἡ ἐπέμβασις τοῦ Θολομῆ.

— Αἴ! ἀνέκραξε· ὁ καθεὶς μας ὁμιλεῖ ὅπως τύχῃ, καὶ ὅπως τὸν καταβῇ. Χρειαζεται μελέτη, ἂν θέλωμεν νὰ διαλάμψωμεν. Ὅταν ἀδιάκοπα λέγῃ κάνεὶς ἐκ τοῦ προχείρου, τὸ πνεῦμα εὑρίσκει τὸν πάτον του. Μὴ τρέχωμεν, κύριοι, μὴ τρέχωμεν. Ὀλίγην μεγαλοπρέπειαν νὰ βάλωμεν εἰς τὴν εὐκηλίαν μας· ἀρχὰ ὅσον ἐμποροῦμεν· ἡ κάθε βοῦκα νὰ ἐμβαίνῃ εἰς τὸ στόμα μὲ κάποιαν κατάνυξιν. Τὴν ἀνοῖξιν παρατηρήσετε· ὅταν ἔλθῃ πρόωρα, τὴν παθαίνει· παγώνει. Μὴ ὑπερμετρον ζῆλον. Τὸ ὑπέρμετρον τοῦ ζήλου ἀφανίζει τὰς ῥοδακινέας καὶ τὰς βερυκοκκέας· καταστρέφει τὴν χάριν καὶ τὴν φαιδρότητα τῶν καλῶν συμποσίων. Μὴ ὑπέρμετρον ζῆλον λοιπὸν, κύριοι! Τὸ λέγει καὶ ὁ Ταλλεϋράνδος, καὶ σταθῆτε νὰ ἰδῆτε ποῖος ἄλλος ἀκόμη . . .

Ὅλος ὁ ὅμιλος τῶν συμποσιαζόντων ἤρχησε ν' ἀνυπομονῇ.

— Τώρα θ' ἀνοίξωμεν τὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά! "Αριστέ μας, Θολομῆ, εἰς τὴν ἡσυχίαν μας, εἶπεν ὁ Βλαχοβιλᾶς.

— Κάτω ὁ τύραννος! ἐπρόσθεσεν ὁ Φαμαβέλης, στασιωδῶς.

— Βομβάρδα, καὶ βόμβα, καὶ πάμ, καὶ πούμ! ἀνέκραξεν ὁ Λιστολίρης.

— Ἄρες, ἀδελφέ, νὰ περάσῃ πρῶτον ἡ κυριακή, ἐπανέλαβεν ὁ Φαμαβέλης· ἀκόμη δὲν ἐπέρασε.

— Καὶ, τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ! εἴμεθα ὅλοι μας ἐγκρατέστατοι, εἶπεν ὁ Λιστολίρης.

— Θολομῆ, εἶπεν ὁ Βλαχοβιλᾶς, καμάρωσέ με· παρατήρησε εἰς ἐμὲ γαλήνην!

— Εὖγέ σου! εἶσαι τῳόντι ὁ μαρκήσιος ἐκείνος, ἀπήντησεν ὁ Θολομῆς.

Ὁ μαρκήσιος Γαλήνης ἦτον κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν πασίγνωστος διὰ τὰ σφόδρα βασιλικὰ φρονήματά του. Τὸ μέτριον τοῦτο λογοπαίγνιον ἔκαμε τὸ ἀποτέλεσμα πέτρας ῥιφθείσης ἐντὸς τέλματος· ἐσώπησαν ἀμέσως ὅλοι οἱ βάτραχοι.

— Μὲ συγχωρεῖτε, φίλοι, διὰ τὸ λογοπαίγνιον, ὑπέλαβεν ὁ Θολομῆς· ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν. "Αλλως τε, καὶ οἱ ἔξοχοι νόες ἔπαιζαν μὲ τοὺς λόγους ἐνίοτε. Ὁ Μωϋσῆς ἔκαμε λογοπαίγνιον ἐπὶ τοῦ Ἰσαάκ, ὁ Αἰσχύλος ἐπὶ τοῦ Πολυνείκους, ἡ Κλεοπάτρα ἐπὶ τοῦ Ὀκταβίου. Θέλετε ἄλλο; ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔκαμε λογοπαίγνιον ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Πέτρου. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν, μὴ ὑπέρμετρον ζῆλον, κύριοι. Ἀκούσατε ἐμὲ ὅστις ἔχω τὴν σύνεσιν τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τὴν φαλάκραν τοῦ Καίσαρος. Εἰς ὅλα τὰ πράγματα χρειάζεται ἐν ὅριον· χρειάζεται ὅριον καὶ εἰς τὰ συμπόσια αὐτά. Ἀγαπᾶτε, θετέον, κυρίαι μου, τὰ πλακούντια μὲ μῆλα· τρώγετε πλακούντια μὲ μῆλα· ἀλλὰ μὴ παραφάγετε. Ὅλα μὲ τάξιν, μὲ πρᾶξιν, καὶ μὲ τ α ξ ι π ρ α ξ ί α ν. Ἡ λαιμαργία τιμωρεῖ τὸν λαίμαργον. Ἡ δυσπεψία εἶναι ἀπὸ τὴν φύσιν ἐπιτεταγμένη νὰ τιμωρῇ τοὺς στομάχους. Καὶ σημειώσατε τοῦτο· ἕκαστον ἀπὸ τὰ πάθη μας, ἀκόμη καὶ ὁ ἔρως, ἐννοεῖται, ἔχει στόμαχον, τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ὑπερφορτώνωμεν. Πρέπει εἰς κάθε τι νὰ λέγωμεν ἐγκαίρως, — Ἔως αὐτοῦ θὰ σταθῇς. Καταλαμβάνετε; τ α ξ ι π ρ α ξ ί α ν. Νὰ χαλιναγαγώμεν ἑαυτούς. Νὰ σύρωμεν χρείας τυχούσης τὸ περάντι ἐπὶ τῆς ὀρέξεώς μας· νὰ βάλλωμεν τὴν φαντασίαν μας εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ νὰ στεκώμεθα ἀπ' ἔξω φύλακές της ἡμεῖς οἱ ἴδιοι. Φρόνιμος ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις, εἰς ὡρισμένην τινὰ ὥραν, εἶναι ἱκανὸς νὰ θέσῃ ὑπὸ κράτησιν αὐτὸς ἑαυτόν. Δότε εἰς τοὺς λόγους μου κάποιαν πίστιν τί διάβολον! μὲ τὸ νὰ ἐσπούδασα κάμποσα νομικὰ, καθὼς μαρτυροῦν τοὐλάχιστον αἱ ἐξετάσεις μου, μὲ τὸ νὰ γνωρίζω τίς ἡ διαφορὰ μεταξὺ ὑφισταμένου καὶ ἐκκρεμοῦς ζητήματος, καὶ μὲ τὸ νὰ μέλλω ὁσονούπω νὰ γίνω δ ό κ τ ω ρ καὶ ἐγὼ, δὲν ἔπεται ἐξ ἀνάγκης ὅτι εἶμαι ἠλίθιος. Σᾶς συστήνω λοιπὸν μετρίοτητα εἰς τὰς ἐπιθυμίας σας, τὸ « πᾶν μέτρον ἄριστον » τῶν ἀρχαίων, καὶ σᾶς δίδω λόγον τιμῆς, ὡς Φέλιξ Θολομῆς, ὅτι αἱ διδαχαί μου εἶναι πάγκαλαι. Μακάριος ἐκείνος ὅστις, ὅταν σημάνῃ ἡ ὥρα, λαμβάνει μίαν ἠρωϊκὴν ἀπόφασιν, καὶ ὡς ἄλλος Σόλλας, ἢ ὡς ἄλλος Ὠριγένης . . . παραιτεῖται!

Ἡ Φαϋβορίτη ἤκουε μὲ βαθεῖαν προσοχήν. — Φέλιξ! εἶπε, τί ὡραῖον ὄνομα! Ἀγαπῶ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Εἶναι λατινικόν. Θὰ εἰπῇ Εὐτύχιος.

Ὁ Θολομῆς ἐξηκολούθησε.

— Μουσικοῦδες, οἰνιόφιλοι, ζεντιλμάνοι, καβαλλέροι, φίλοι μου! Θέλετε νὰ σᾶς δώσω μίαν συνταγὴν νὰ μὴν αἰσθάνεσθε χρείαν οὔτε ὑμεναίου, οὔτε ἔρωτος; Τίποτε ἁπλούστερον. Ταξιπραξία. Λαμυνάθαν πίνετε, ἄσκησιν κάμνετε, ἐργασίαν νὰ παγαίνῃ καπνὸς, πέτρας κυλίετε μεγάλας ὅσον ἐμπορεῖτε, μὴν ἰκομᾶσθε, ἀγρυπνεῖτε. Γεμίζετε τὴν κοιλίαν μὲ νιτρώδη ποτά, μὲ πτισάνας ἀπὸ νυμφαίαν αὐστηρὰν δίαιταν, σκᾶτε τὴς πείνας, προσθέσετε καὶ κρύα λουτρὰ, καὶ ἀχνίζεσθε μὲ ξυδόνερον.

— Κάλλιον ἔχω μίαν γυναῖκα, ἀνέκραξεν ὁ Λιστολίρης.

— Γυναῖκα! ὑπέλαβεν ὁ Θολομῆς, γυναῖκα! προφυλαχθῆτε πολύ.

(*) Ἴδε ἀπὸ ἀριθ. 346 μέχρις ἀριθ. 355 Α τῆς «Ἡμέρας».

του οὐδόλως ἠλλοιώθησαν αἱ μεταξὺ τῶν τριῶν δυνάμεων σχέσεις. Μετὰ τὰς προκαταρκτικὰς ταύτας ἐξηγήσεις ὁ ἐπίσημος ῥήτωρ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κύριον θέμα, ἀναπτύξας τοὺς μέλλοντας σκοποὺς τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως. Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις, εἶπε, σέβεται τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν λαῶν καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας. Ἡ ἀνεξαρτησία τῶν λαῶν εἶναι ἀρχὴ ἣν ἡ Γαλλία ἀνέγραψεν ἐπὶ τῆς σημαίας της καὶ μὲ τὸ ξίφος της ἐπὶ τῆς Εὐρώπης. Δὲν θέλομεν νὰ ἰδρύσωμεν ἐν Μεξικῷ μοναρχίαν ἢ δημοκρατίαν, ἀλλ' ἁπλῶς κυβέρνησιν. Ὅταν ἡ γαλλικὴ σημαία κυματίσῃ ἐπὶ τοῦ Μεξικοῦ, θὰ προσκληθῇ ὁ λαὸς νὰ ἐκφράσῃ ἐλευθέρως τὴν θέλησίν του, ὡς ἐγένετο καὶ ἐν Ἰταλίᾳ. Καὶ ὁ Ζουαρὲς αὐτὸς ἂν ἐξέλθῃ νικητὴς ἐκ τῆς ἐκλογικῆς πάλης, οὐδὲν ἔχει νὰ ἀντείπῃ ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις. Ἰδοὺ τί ἔγραφεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Αὐτοκράτωρ πρὸς τὸν στρατηγὸν Λορανσὲ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων· "Ἀντιβαίνει εἰς τὸ συμφέρον μου, τὴν καταγωγήν μου, τὰς ἀρχάς μου τὸ νὰ ἐπιβάλω κυβέρνησίν τινα εἰς τὸ Μεξικὸν. Ἂς ἐκλέξωσιν οἱ Μεξικανοὶ τὴν ἀρέσκουσαν αὐτοῖς κυβέρνησιν· ἡμεῖς θέλομεν μόνον εὐθύτητα κατὰ τὰς ἐκλογάς. Θέλομεν τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ὡραίου ἐκείνου τόπου ὑπὸ κυβέρνησιν τακτικὴν καὶ νοήμονα. „

Ἀφοῦ ὁ Κ. Βιλλῶλτος ἐδικαιολόγησε τὴν προστασίαν ἧς ἔτυχεν ἐν τῷ γαλλικῷ στρατοπέδῳ ὁ στρατηγὸς Ἀλμόντης καὶ ὑπεσχέθη ὅτι αἱ χρηματικαὶ ἀπαιτήσεις τῆς Γαλλίας θὰ κανονισθῶσιν ὑπὸ ἐπιτροπῆς συστηθησομένης ἐπὶ τούτῳ, ἀπέῤῥιψεν ὡς ἀναξιοπρεπῆ τὴν περὶ συνθηκολογίας πρότασιν τοῦ δημοκράτου βουλευτοῦ. Ἡ σημαία τῆς Γαλλίας, εἶπεν ἐν τέλει, ἥτις ἐνίκησε τὰς ἐνδοξοτέρας σημαίας καὶ περιέφερε τὴν δόξαν της ἀνὰ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην, δὲν θὰ ἀποχωρήσῃ ἀτίμως τοῦ Μεξικοῦ. Ἢ πρέπει νὰ ἐξαφανισθῇ ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς Γαλλίας ἡ μεξικανικὴ κυβέρνησις, ἢ νὰ λάβῃ μορφὴν παρέχουσαν σπουδαίας ἐγγυήσεις ἐν τῷ μέλλοντι. Ἐὰν τὸ ἔθνος τοῦτο εἶναι οὗτω παρηκμακός, ὥστε δὲν δύναται νὰ ἀναγεννηθῇ ἐν τάξει καὶ τιμιότητι, τότε θὰ λάβωμεν ἰδίαις χερσὶ τὸ δίκαιον ἡμῶν, καὶ θὰ ἐγκαταλίπωμεν αὐτὸ εἰς τὴν κακὴν του τύχην.

Ἡ μεταξὺ τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως πάλη ἐξακολουθεῖ ἀείποτε, ὁτὲ μὲν εἰς τὰς ἀγυιὰς καὶ τὰς ἰδιαιτέρας συνελεύσεις, ὁτὲ δὲ ἐντὸς τοῦ κοινοβουλίου. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας διημφισβητεῖτο ἐκ νέου ἡ ὕπαρξις τοῦ ὑπουργείου ἐν τῇ Βουλῇ, δοθείσης τῆς ἀφορμῆς ἐξ οἰκονομικοῦ τινος ζητήματος. Τὸ ὑπουργεῖον ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ εἰσπράξῃ, μέχρι τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ, τὸ ἤμισυ τῶν φόρων· ἀλλ' ἡ ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐκλεχθεῖσα ἐπιτροπὴ, θέλουσα φαίνεται νὰ καταστήσῃ ἀδύνατον τὴν διαλυσιν τῆς βουλῆς, ἥτις, καθ' ἃ κοινῶς πιστεύεται, γενήσεται κατὰ τὴν προσεχῆ ἐκτῶβριον, προέτεινε νὰ μὴ ἐπιτραπῇ εἰς τὴν κυβέρνησιν νὰ εἰσπράξῃ πλειότερον τοῦ ἑνὸς τρίτου τῶν φόρων. Μαντεύουσα τὸν ὑποκεκρυμμένον σκοπὸν ἡ κυβέρνησις, δὲν ἐδίσταση νὰ θέσῃ τὸ ζήτημα τῆς ἐμπιστοσύνης.

Οἱ δημοκράται βουλευταὶ ἐπανέλαβον καὶ πάλιν τὰς συνήθεις κατηγορίας, ὅτι τὸ ὑπουργεῖον διῄρεσε τὸ ἔθνος εἰς δύο στρατόπεδα, ὅτι ἐδειξεν ἀγνωμοσύνην πρὸς τὸν στρατηγὸν Γαριβάλδην, ὅτι ἐκ τοῦ φόβου μὴ δυσαρεστήσῃ τὴν Γαλλίαν παρημέλησε τὸ ῥωμαϊκὸν ζήτημα, ὅτι διατηρεῖ τὸν λαὸν ὅπλον καὶ ἐπιβουλεύεται τὰς ἐθνικὰς ἐλευθερίας. Ἡ συντηρητικὴ μερὶς ἀνῄρεσε μίαν πρὸς μίαν τὰς κατηγορίας ταύτας δι' ἐπιχειρημάτων τὰ ὁποῖα ἐπανελήφησαν πολλάκις καὶ μέχρι κόρου, καὶ εὗρον τόπον κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος μας. Τέλος ἡ Βουλὴ διὰ ψήφων 215 κατὰ 81 ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ ὑπουργείου διελθόντος οὕτως ἀβρόχοις ποσὶ καὶ τὸν κλύδωνα τοῦτον.

Οἱ νομιμόφρονες ἐνόμισαν ὅτι θὰ κατηγοροῦντο ἐπὶ δειλίᾳ ἀρκούμενοι μόνον εἰς τὴν πρὸς τὸν Πάπαν ἀναφορὰν τῶν ἐπισκόπων καὶ παραμελοῦντες τὸν ἄλλον ἐκείνον ἠδικημένον μονάρχην, ὅστις ξενίζεται εἰς τὸ Κυριάλιον. Οἱ γάλλοι λοιπὸν προσκυνηταὶ οἱ συνελθόντες ἐν Ῥώμῃ, ζητήσαντες καὶ λαβόντες τὴν ὅδειαν νὰ παρουσιασθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Φραγκίσκου β', ἐξέφρασαν ἐν δυσὶ προσφωνήσεσι τὸν θαυμασμὸν αὐτῶν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν βασιλέα, ὅστις ὑπερασπίσθη τόσον ἡρωϊκῶς τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ ἔθνους του, καὶ πρὸς τὴν βασίλισσαν, ἥτις συνεμερίσθη τοὺς κινδύνους αὐτοῦ μετὰ τοσαύτης αὐταπαρνήσεως. Μετὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ θαυμασμοῦ, οἱ ὑπέρμαχοι τοῦ θείου δικαίου μετέβησαν εἰς τὰς εὐχὰς καὶ τὰς ἐλπίδας. "Ἴσως εἶς τὴν Υ. Μ., εἶπον εἰς τὸν ἔκπτωτον βουρβῶνον, ἐπιφυλάσσεται ἡ δόξα τοῦ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν Πίον θ'. εἰς τὰ ἀπραγέντα κράτη του. „ Εἴθε ἡ Υ. Μ., εἶπον εἰς τὴν Μαρίαν Σοφίαν, νὰ προσθέσῃ νέους κρίκους εἰς τὴν μακρὰν ἐκείνην ἅλυσιν τῶν βασιλέων, οὗς ὁ Θεὸς ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ ἔθηκεν εἰς φυλακὴν τῆς Ἁγίας Ἕδρας καὶ τῆς εὐδαιμονίας τῶν λαῶν. „

Ἀξιοπερίεργος εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ Φραγκίσκου β' εἰς τὰς προσφωνήσεις ταύτας, καθὸ ἀποδεικνύουσα ὅτι ὁ Κ. Ῥατάτσης δὲν εἶχε τόσον ἀκριβεῖς πληροφορίας, ὅτε διεκήρυττεν ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ κοινοβουλίου ὡς προσεχῆ τὴν ἐκ Ῥώμης ἀναχώρησιν τοῦ ἐκπτώτου βασιλέως. Ἰδοὺ αὐτή·

" Συγχεκινημένοι ἐκ τῶν αἰσθημάτων καὶ εὐχῶν ἃς ἐκφράζετε ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ ἐμοῦ, διατελοῦμεν εὐγνώμονες. Πολεμήσαντες ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς φιλτάτης ἡμῶν πατρίδος, ἐπράξαμεν καθήκον βασιλικόν. Σήμερον αὐτὸ τοῦτο τὸ καθήκον κρατεῖ ἡμᾶς ἑδραίους πλησίον τοῦ Ἁγίου Πατρὸς, ὃν οὐδέποτε θὰ ἐγκαταλείψωμεν, καὶ ἐνταῦθα, ἐὰν τύχῃ περίστασις, πιστοὶ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ καθολικοῦ, θὰ ὑπερασπισθῶμεν καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ βραχίονος ἡμῶν τὴν Ἁγίαν Ἕδραν καὶ τὸν ἄκρον Ἱεράρχην. „

Ἐκ τῶν ἑπομένων λόγων ἐπιστολῆς γραφομένης ἐκ Ῥώμης πρὸς τὴν κληρικὴν ἐφημερίδα τοῦ Τουρίνου „Ἀρμονίαν „ δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι ὀλίγισται ἐκ τῶν συνεισφορῶν αἵτινες γίνονται εἰς τὸν Πάπαν ὑπὲρ τοῦ προσηλυτισμοῦ εἰς τὴν Ἀνατολὴν θὰ διαβιβασθῶσιν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον.

" Σᾶς συστήνω τὴν Δύσιν μᾶλλον ἢ τὴν Ἀνατολήν. Ἡ Δύσις δὲν εὑρίσκεται εἰς καλὰ νερά, καὶ ἂν „ κάμετε τόσας συνεισφορὰς, θὰ ἐλαττωθῇ ἡ συνεισφορὰ τῆς μᾶλλον ἔχομεν χρείαν. Πρὸς τὸ παρὸν, τὸν „ Πάπαν καὶ οὐδὲν ἄλλο. „

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ "Ἁρμονία „ ἀπαντᾷ τὰ ἑπόμενα.

"Ἡ συνεισφορὰ ἥτις ἐνεργεῖται, συνενοῖ τὰς πρὶν γινομένας δύο συνεισφορὰς. Ἡμεῖς θὰ στείλωμεν εἰς τὸν Ἅγιον Πατέρα ὅλα τὰ χρήματα, καὶ θὰ τῷ εἴπωμεν, -- Ἅγιε Πάτερ, ἰδοὺ σοι ταῦτα τὰ ὀλίγα· ποίησον χρῆσιν πρῶτον διὰ σὲ, καὶ ἔπειτα καὶ διὰ τὰ τέκνα σου καὶ ἀδελφοὺς μας τοὺς ἐν τῇ Ἀνατολῇ. -- "Ἄλλως, δὲν δυνάμεθα νὰ κρατήσωμεν λογαριασμὸν, πόσα διὰ τὸν Πατέρα, καὶ πόσα διὰ τὰ τέκνα. Αὐτὸν τὸν λογαριασμὸν θὰ τὸν κάμῃ ὁ Ἅγιος Πατὴρ, καὶ οἱ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀδελφοί μας δὲν θὰ χάσωσι τίποτε. Ὁ μόνος κίνδυνος εἶναι μὴ δώσῃ πολλὰ, μὴ δώσῃ διὰ διὰ τοὺς ἐν Ἀνατολῇ ἀδελφούς μας· μὴ λησμονήσῃ ἑαυτὸν διὰ τὰ τέκνα του. Καὶ τοῦτο δὲν θὰ τὸ ἠθέλαμεν· οὔτε οἱ ἐν Ἀνατολῇ ἀδελφοί μας θὰ ἠυχαριστοῦντο νὰ στερήσῃ ἑαυτὸν δι' αὐτούς. „

Οἱ συνεισφέροντες δὲν ἔχουσιν ἰδέαν τίς πίθος Δαναΐδων ἠνοίχθη διὰ τὰ βαλάντιά των εἰς τὴν Ἀνατολὴν, καὶ πάλιν ὄμως, φρονίμως σκεπτόμενοι, γνωμοδοτοῦσι νὰ χρησιμεύσωσιν αἱ συνεισφοραί των μᾶλλον εἰς τὴν Δύσιν, μὴ εὑρισκομένην εἰς καλὰ νερά. Ἀλλ' ἂν ἐγνώριζον πόσον τοὺς ἀπατῶσι περὶ τῆς Ἀνατολῆς, πάντως θὰ ἐγίνοντο πρὸς αὐτὴν πολὺ φειδωλότεροι.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ.

Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, τὸ ὄργανον τῆς Ῥωσσίας ἐν Εὐρώπῃ, « ὁ Βορρᾶς » γράφει τὰ ἑπόμενα·

Ἀλλεπάλληλα συμβαίνουσιν εἰς τὴν Ἀνατολὴν πράγματα καὶ καθεκάστην ἀναφύονται νέαι περιπλοκαὶ διὰ τὴν Πύλην. Ἐνῷ αὕτη διάκειται εἰς μάχην ἐν Ἑρζεγοβίνῃ καὶ Μαυροβουνίῳ, ἐξερράγη καὶ ἡ ἔρις μεταξὺ Σέρβων καὶ Ὀθωμανῶν· συγχρόνως δὲ ἡ Θεσσαλία ὑποκαίει· ἡ Βοσνία καὶ ἡ Βουλγαρία μόλις ἀνέγονται τὸν ζυγὸν ἐν συντόμῳ, καθ' ὅλην τὴν τουρκικὴν αὐτοκρατορίαν ὑφίστανται ἀναβρασμὸς, ὅστις αὐξάνει ὁσημέραι, καὶ εἶναι πρόδρομος σπουδαίων περιπετειῶν, ἱκανῶν νὰ φέρωσι τὴν ὑπαρξὶν αὐτῆς τῆς μεγάλης ἐκείνης αὐτοκρατορίας εἰς κίνδυνον. Τί δὲ γίνεται ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς διασκέδασιν τοῦ κινδύνου τούτου; Ἐξαποστέλλονται στρατεύματα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι ταῦτα θὰ καταστελλωσι τὸν γενικὸν ἀναβρασμὸν διὰ τῆς βίας, καὶ οὕτω θὰ κατασταγθῶσιν αἱ αἰτήσεις τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ ἤδη ἡ γουρκικὴ κυβέρνησις μετέτρεται τὸ θεραπευτικὸν τοῦτο μέσον ἀνωφελῶς, καὶ ἔπρεπε τέλος νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἡ τοιαύτη πολιτικὴ, ἐνῷ ἐδείκνυε ἔτι μᾶλλον τὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας τῆς, ἐπηύξησε καὶ τὸν ἀναβρασμὸν, ὃν ἐπροτίθετο νὰ καταπαύσῃ. Ἔπρεπε νὰ πεισθῇ ἐνδομίχως, ὅτι μόνον μέσον δι' οὗ ἠδύνατο νὰ θεραπευθῇ ἡ κατάστασις αὕτη, ἡ καὶ εἰς τὸ Κράτος κινδυνώδης καὶ εἰς ὑπηκόους ἀφόρητος, εἶναι μία μεταῤῥύθμισις, ὄχι μεταῤῥύθμισις ἐπὶ τοῦ χάρτου ἁπλῶς, πρὸς ἀποτύφλωσιν τῶν ἑένων, ἀλλ' ἡ μεταῤῥύθμισις ἡν ἐκζητεῖ καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος, καὶ ἡ γνῶσις τῶν συμφερόντων τοῦ τόπου, καὶ ἡ φιλανθρωπία.

Μέχρι τῆς σήμερον, δυστυχῶς, εἰς οὐδεμίαν τῶν πράξεων τῆς θθωμανικῆς κυβερνήσεως ἐφάνη μαρτυρία τις βεβαία, ὅτι αὕτη ἐπείσθη εἰλικρινῶς περὶ τῆς ἀνάγκης τοιαύτης τινος μεταῤῥυθμίσεως, οὐδὲ τεκμηριόν τι προσεχοῦς ἐκπληρώσεως τῶν δοθεισῶν πανδήμων ὑποσχέσεων ἐκείνων. Ἔτι ἐσχάτως ἔλεγε συμβουλευτικὰς πρὸς τὴν Πύλην μία τῶν Δυνάμεων, ὅτι ἡ ἀνταρσία τῆς Ἑρζεγοβίνης ἠδύνατο νὰ καταπνιγῇ, ἂν ἐξετελοῦντο ἀμέσως αἱ ὑποσχέσεις τὰς ὁποίας ὁ Ὅμερ πασσᾶς ἐπανελάμβανεν εἰς μίαν τῶν πρὸς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην διακηρύξεών του. Ἀλλὰ τί ἀπεκρίθη ἡ Πύλη; Ὅτι δὲν θὰ λείψῃ νὰ πράξῃ τοῦτο ἅμα καταστελείσης τῆς ἀνταρσίας.

Τοιαύτη ἀπάντησις οὔτε πολιτικὴ εἶναι οὔτε ἀξιοπρεπῆς· μαρτυρεῖ μόνον οἰκτρὰν τυφλότητα καὶ παντελῆ ἄγνοιαν τῶν συμφερόντων τοῦ τόπου. Καὶ ἔπειτα μήπως ἔλαι αἱ τουρκικαὶ ἐπαρχίαι διάκειται εἰς στάσιν; Ἡ Βοσνία καὶ ἡ Βουλγαρία, καὶ τοι καταπιεζόμεναι ὑπὸ τῆς δουλείας, περιμένουσιν ἡρεμοῦσαι τὴν ἐπαλήθευσιν τῶν ὑποσχεθεισῶν μεταῤῥυθμίσεων, ἐφ' ὧν ἐβασίζετο ἡ Εὐρώπη, ὅταν ἀνέγραψεν αὐτὰς ἐν τῇ συνθήκῃ τῶν Παρισίων. Ἐδικαίωσεν ἄρα γε ἡ Πύλη τὰς προσδοκίας τῆς Εὐρώπης; Ἀντήμειψε τὴν ὑπομονὴν τῆς Βοσνίας καὶ τῆς Βουλγαρίας; (1)

Εἴπομεν πολλάκις καὶ δὲν θὰ παύσωμεν λέγοντες, ὅτι δὲν ἀρκοῦσι μερικαὶ τινες μεταῤῥυθμίσεις· χρεία μεταῤῥυθμίσεως πλήρους καὶ ῥιζικῆς· μεταῤῥυθμίσεως ἀποτελεσματικῆς, ἀποῤῥεούσης ἐξ ἀρχῶν καὶ ὄχι ἐκ προσώπων. Βλέπομεν ἡν Ῥωσσίαν ἐκ τῶν ἀρχόντων τοῦ τόπου καὶ ἐκ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν αὐτοῦ, ἀνδρῶν ἐξόχων προτερημάτων, πόσαι δὲν κατεβλήθησαν προσπάθειαι πρὸς ἀνόψωσιν τοῦ ἐθνικοῦ πολιτισμοῦ, πρὸς κατάπαυσιν τῶν καταχρήσεων, πρὸς ῥύθμισιν τῆς δημοσίας διαχειρήσεως! Οἱ προαχθέντες καρποὶ ὑπῆρχον ὑποδεέστεροι τῶν μεγαθύμων προθέσεων, τῶν ἀξιομίσθων προσπαθειῶν. Διατί; Διότι τὸ σύστημα ὑπῆρχεν ἐπικρατέστερον τῶν ἀνθρώπων. Μετάβαλε μόνον τὰ πρόσωπα καὶ ἄρες τὸ σύστημα τὸ αὐτὸ, οὐδὲν κατώρθωσας· αἱ ἄρισται βουλαὶ μένουσιν ἀπραγματοποίητοι. Ἡ Ῥωσσία ἐνόησε τοῦτο, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος Β', μέγας τὴν πρωτοβουλίαν, ἐσταμάτησε τὸ κακὸν χειραφετήσας τὸς δουλοπαροίκους καὶ καθιδρύσας μεταῤῥυθμίσεις, λαμπρὸν ὑποσχομένας τὸ μέλλον τοῦ τόπου του.

Ἂς ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ Τουρκία τὸ παράδειγμα τοῦτο, ἂς χειραφετήσῃ τοὺς ῥαγιάδας της, ὡς ἐχειραφέτησεν ἡ Ῥωσσία τοὺς δουλοπαροίκους, ἂς ἀναγνωρίσῃ καὶ ἂς σεβασθῇ τὰ δικαιώματα αὐτῶν, καὶ οἱ ῥαγιάδες, δὲν θὰ εἶναι μὲν πλέον ποίμνη προβάτων καλὴ μόνον εἰς

(1) Καὶ πόσων ἄλλων, πολὺ μᾶλλον ἀνεπτυγμένων νοερῶς καὶ ἠθικῶς, κατοίκων τῆς Τουρκίας ἡ ὑπομονὴ μένει ἄνευ ἀνταμοιβῆς! "Ημεῖς αὐτοί, οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ μετὰ νοσταλγίας διευῆς παροικοῦντες δὲν εἶμεθα Παρίαι εἰς τὴν πατρίδα ἡμῶν, τὴν ποθεινὴν Ἰωνίαν, ἥτις οὐδέποτε ἔγινε πρόξενος ἐλαχίστης ἀνησυχίας εἰς τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν; — Σημ: τῆς Ημέρας.

Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅστις παραδίδεται εἰς τὴν ἀλλοπρόσαλλον καρδίαν τῆς γυναικός! Ἡ γυνὴ εἶναι ἐπίβουλος καὶ σκολιά. Ἀποστρέφεται τὸν ὄρον ἀπὸ φθόνον, ἐπειδὴ ἔχει τὸ αὐτὸ ἐπιτήδευμα. Ὁ ὄρος, εἶναι τὸ ἐργαστῆρι τὸ ἀπέναντι, ὅπου πωλοῦνται τὰ αὐτὰ πράγματα.

— Θολομῆ, ἐπέθυσες, ἀνέκραξεν ὁ Βλαχοβιλᾶς.

— Τί κίθεσαι καὶ λές! εἶπεν ὁ Θολομῆς.

— Ἀμὴ γίνε, καϋμένε, φαιβρότερος, ἐπρόσθεσεν ὁ Βλαχοβιλᾶς.

— Φέρε λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ Θολομῆς. Καὶ πληρώσας τὸ ποτήριόν του ἠγέρθη ὀρθιος. — Ζήτω ὁ οἶνος, κύριοι! Νῦν σε, ᾧ σω "Ιακχε! Συγχωρεῖτε, κυρίαι μου, ὁμιλῶ ἰσπανικὰ, καὶ ἰδοὺ ἡ ἀποδειξις. Οἶος λαὸς τοιάδε βαρέλα. "Εν ἄῤῥοῦν τὴν Καστιλλίας (Καστιλλία. ἐπαρχία τῆς Ἱσπανίας, ὅποιον θέλετε ἐρωτήσετε) περιέχει λίτρας δεκαέξ τὸ καντάρον τῆς Ἀλικάντης (Ἀλικάντη πόλις τῆς Ἱσπανίας) περιέχει δώδεκα μία ἀλμοῦδα τῶν Καναρίων νήσων περιέχει εἰκοσιπέντε· τὸ κουρτίνον τῶν Βαλεάρεων νήσων, εἰκοσιές· τὸ ὑπόδημα τοῦ τσάρου τῆς Ῥωσσίας Πέτρου, τριάντα. Ζήτω ὁ τσάρος, ὅστις ἦτον μέγας! καὶ ζήτω τὸ ὑπόδημά του τὸ ὁποῖον ἦτον μεγαλήτερον! Κυρίαι μου, μίαν συμβουλὴν φιλικήν. Ἐλέγθη ὅτι τὸ ἁμαρτάνειν εἶναι ἀνθρώπινον· ἐγὼ λέγω ὅτι τὸ ἁμαρτάνειν εἶναι ἐρωτικόν. Κυρίαι μου, ἐγὼ ὅλας σᾶς λατρεύω. Ὦ Ζερίνη, ὦ Ἰωσηφίνη! θὰ ἤσουν ἀπαράμιλλος ἂν τὸ γλυκύτατον πρόσωπόν σου δὲν εἶχε κάτι, ὡσὰν νὰ ἐκάθησεν ἐξ ἀπροσεξίας κάποιος ἐπάνω του. Περὶ δὲ τῆς Φαβουρίτης, ὦ νόμραι καὶ μοῦσαι! ταύτης ἠράσθη ὁ φίλος μου Βλαχοβιλᾶς. Ὁ Βλαχοβιλᾶς ὁ φίλος μου παρετήρησε μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνῷ ἔβρεχεν, ὡράϊαν τινὰ κόρην ἥτις, διὰ νὰ πηδήσῃ τὸ ῥυάκιον τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ἀνέσυρε μὲ χάριν τὸν ποδόγυμόν της ἀρκετὰ ὑψηλὰ, ὥστε νὰ ἴδῃ ὁ Βλαχοβιλᾶς ὁ φίλος μου τὰς λευκὰς καὶ καλὰς τανυσμένας καὶ ἀκηλιδώτους περικνημίδας της. Ἰδοὺ ὦ νόμραι καὶ ὦ μοῦσαι, ὅθεν ἔκετο ὁ ἔρως τοῦ Βλαχοβιλᾶ τοῦ φίλου μου πρὸς τὴν Φαβουρίτην του. Ὦ Φαβουρίτη, ἔχεις χείλη ἰωνικά! Ὑπῆχε ζωγράφος τις Ἕλλην, Εὐφράλων καλούμενος, τὸν ὁποῖον ἐπωνόμαζαν χειλογράφον. Αὐτὸς θὰ ἦτον μόνος ἄξιος νὰ ζωγραφήσῃ τὰ χείλη σου. Σὺ, τῳόντι, ἐπλάσθης διὰ νὰ λάβῃς τὸ μῆλον ὡς ἡ Ἀφροδίτη, ἢ διὰ νὰ τὸ φάγῃς ὡς ἡ Εὔα. Τὸ κάλλος ἀρχίζει ἀπὸ σέ. Εἶπα Εὔαν· σὺ νὴν ἔπλασες. Σὺ ἠξίζες νὰ λάβῃς βραβεῖον παρὰ τῆς κυβερνήσεως, ὅτι ἐφηῦρες τὴν γυναῖκα τὴν ἐυειδῆ. Ὦ Φαβουρίτη, πρὸ ὀλίγου ἔλεγες περὶ τοῦ ὀνόματός μου· αὐτὸ μὲ συνεκίνησε. Ἀλλὰ τὰ ὀνόματα πολλάκις ἀπατοῦν. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ βάλλωμεν βάσιν εἰς τὴν σημασίαν των. Ὀνομάζομαι Φέλιξ, δηλαδὴ Εὐτύχης, καθὼς ὀρθῶς εἶπες, καὶ ὅμως δὲν εἶμαι εὐτυχής. Ὁμοίως θὰ ἠπατᾶτο μεγάλως ὅστις θὰ ἐζήτει χρυσὸν εἰς τὴν Χρυσούπολιν καὶ σαρδέλλας εἰς τὴν Σαρδηνίαν. Δεσποσύνη Δάλια, ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σας θὰ ἐπωνομαζόμην Γαροφαλίτσα. Τὰ ἄνθη πρέπει νὰ ἔχουν εὐωδίαν, καὶ ἡ γυνὴ πνεῦμα. Ὅσον διὰ τὴν Φαντίναν, δὲν λέγω τίποτε· εἶναι μία ὀνειροπόλος, μία φανταστικοπόπος, μία σκεπτικὴ, μία Μή μου ἅπτου! Φάντασμα μὲ σχῆμα νύμφης καὶ μὲ αἶδὼ καλογραίας, φάντασμα τὸ ὁποῖον παρεκτρέπεται εἰς τὴν ζωὴν τῆς γριζίδος, ἀλλὰ πάλιν ἐπιστρέφει εἰς τὰ ὄνειρα, καὶ προσεύχεται, καὶ ἀτενίζει εἰς τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ, χωρὶς νὰ ἐξεύρῃ οὔτε τί βλέπει, οὔτε τί κάμνει· ἀλλὰ πλανᾶται εἰς ἕνα παράδεισον, ὅπου θεωρεῖ περισσότερα πτηνὰ παρ' ὅσα ὑπάρχουν πραγματικῶς. Ὦ Φαντίνα, μάθε ὅτι ἐγὼ, ὁ Θολομῆς, εἶμαι ἐν ὄνειρον. Ἀλλὰ δὲν μὲ ἀκούει ἡ ξανθὴ κόρη τῶν χιμαιρικῶν ἰδεῶν! "Ολα ἀντοσοῦτο τῆς κόρης αὐτῆς εἶναι ὁρόσος, εἶναι ἀβρότης, εἶναι νεότης, εἶναι φέγγος γλυκὺ τῆς αὐγῆς. Ὦ Φαντίνη, κόρη ἀξία νὰ ὠνομάζεσο Μαργαρίτη. κάλλιον, διότι μάργαρον εἶσαι τῳόντι, καὶ ἀπὸ τὰ πλέον σπάνια καὶ ἐκλεκτά. Μίαν δευτέραν συμβουλὴν, κυρίαι μου. Μὴν ὑπανδρευθῆτε ποτέ. Ὁ γάμος εἶναι καθὼς τὸ ἐμβάλιον εἰς τὰ δένδρα· πιάνει ἢ δὲν πιάνει· φύγετε αὐτὸν τὸν κίνδυνον. Ἀλλὰ χάνω τοὺς λόγους μου ἐπὶ ματαίῳ. Ἡ μανία τοῦ νυμφεύεσθαι εἶναι εἰς τὰς γυναῖκας ἀνίατος· ὅσα καὶ ἂν εἴπωμεν ἡμεῖς οἱ σοφοὶ, δὲν θὰ ἐμποδίσωσι τὰς ῥαπτρίας, κοντρίας καὶ ἀκεστρίας τοῦ νὰ ὀνειρεύωσι συζύγους μὲ καλάθια γέμοντα ἀπὸ ἀδάμαντας. Στρέφομαι πρὸς τοὺς ἄνδρας... Ταξιπραξία!

— Φύσα, Θολομῆ, εἶπεν ὁ Βλαχοβιλᾶς. Καὶ συγχρόνως, συμβοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Λιστολίρη καὶ τοῦ Φαμαβέλη, ἤρχησε νὰ μέλπῃ θρηνῳδὸς πως ἐν ᾄσμα ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα συνειθίζουσιν οἱ ἐργάται, συνθέτοντες αὐτὰ ἐκ τοῦ προχείρου, μὲ τὰς τυχούσας λέξεις, κενὰ πάσης ἐννοίας, γεννώμενα ἐκ τοῦ καπνοῦ τῆς πίπας καὶ διασκεδαζόμενα εἰς τὸν ἀέρα μὲ τὸν καπνόν.

Οἱ πατέρες οἱ κουρκάνοι
Στὸν μεσίτη τὸν Ῥεπάνα
Ἔδοσαν φουκτιαῖς φλουριὰ,
Νὰ κυττάξῃ, τὸν κὺρ Τάπα
Ἴσως καὶ τὸν κάμῃ Πάπα
Μὲ κάμμιὰ του ποντριά.

Πλὴν βὲ 'μπόρεσεν ὁ Τάπας
Νὰ γενῇ καθόλου Πάπας,
Μὴ ὢν πρότερον παπᾶς·
Κ' ὁ Ῥεπάνης ὁ καϋμένος
Φέρει τὰ φλουριὰ σκασμένος
Σὰν ἀῤῥοκοπὼν λαπᾶς.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη τῶν συνεταίρων τοῦ Θολομῆ πρὸς τὴν δημηγορίαν του δὲν ἤσαν φύσεως νὰ τοῦ σβέσῃ τὸν οἶστρον. Ἐξέπιε τὸ ποτήριόν του, τὸ ἐνέπλησεν ἐκ νέου, καὶ ἐπανέλαβε.

— Κάτω ἡ σοφία! πᾶν ὅ,τι εἶπα ἀς ῥιῳθῇ εἰς τὴν λήθην. Προπίνω εἰς ὑγείαν τῆς εὐθυμίας. "Ολοι εὔθυμοι! Χαρὰ ἔως εἰς τὰ ἔγκατα. Νὰ ζῇ ἡ ζῆλ ἡ δημιουργία! "Ενας μέγας ἀδάμας εἶναι αὐτὸς ὅλος ὁ κόσμος, καλότυχα παιδιά! Εἶμαι τρισμάκαρ. Τὰ πτηνὰ, τί θαυμαστὰ πετοῦν! Παντοῦ πανήγυρις, παντοῦ ἀγαλλίασις! Ἡ ψυχή μου πετουγίζει μέσα εἰς ἀπέραντα δάση παρθένα, ἀπάτητα. "Ολα λαμπρά! Αἱ μέλισσαι βομβοῦν ὑπὸ τὰς ἀκτίνας. Ὁ ἥλιος ἐπτερνίσθη, καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν μύτην του ἐπέταξε τοῦ παραδείσου τὸ πτηνὸν μαζῇ μὲ τ' ἄλλα τὰ χρυσᾶ πουλάκια, τὰ κελλοῦρια καὶ τὰ λοιπά. Φαντίνα, φίλει με!

Ἠπατήθη ἐντὸς τῆς μέθης του, καὶ ἠσπάσθη τὴν Φαβουρίτην ἀντ' αὐτῆς.

(ἀκολουθεῖ.)